

Ik steel van je,
niet veel van je,
of zal ik zeggen
dat ik leen.
Jij mist het niet.
Jij plukt de dag
daar waar jij ligt.
Je wijst de weg
met kruim.
Je maakt het huis
blij bij de deur,
omhelst haast
het adres.
Je veegt de aarde
uit ons bed,
zoekt mij
onder het laken,
ziet wie ik ben.
Voorspelt geluk,
baadt mij in rust.
Zo heel jij mij
al jaren,
geneest mij
door te zijn.
Jij spreekt de taal
die ik versta,
hoort de seizoenen
in mijn stem,
aan mijn adem
wat ik denk.
Jij kent de kunst
van nu en hier.
Vandaar dat ik je
leen, nee spaar,
of beter nog: bewaar.

Bart Moeyaert

Gedachten voor een
Valentijn-avond
met je gezinsgroep

OVER DE LIEFDE

De liefde is niet
erg spraakzaam.
Soms. Met mondjesmaat.
'Ik hou van je',
zegt de liefde.
'Heel veel.'

Liefde heeft
te kleine
vleugeltjes.
Een onhandig insect.
Kruip omhoog en tuimelt
haast meteen
weer naar beneden.

of stijgt roekeloos op
en vliegt zich met bravoure
te pletter
tegen een ruik, een rimpeling,
een doorgestoken kaart,
een muur van zwijgen.

Liefde past niet:
altijd te lang of te breed,
steekt altijd uit.

Laat ons maar
barmhartig zwijgen
over pijn en tekort
en dat het lijkt alsof
de liefde hier verdwaald is
op weg naar elders.

Laat liefde slapen
in ons huis. Loop
op je tenen
en verberg je tranen
achter de kler
van de deur.

Soms in de nacht
praat de liefde
inringend.
'Altijd', zeggen
haar vingertoppen
'Kome wat komt.'

Melndert Muller

Jeuk op dat plekje

Het leven is lang niet altijd leuk:
nieuwsberichten en bange dromen
en dan ook nog een keertje jeuk
op een plekje waar je niet bij kunt komen.
Je draait en zwaait en wringt en wiebelt,
Je ellebogen kraken ervan,
maar nog altijd jeukt en kriebelt
dat plekje waar je niet bijkomen kan.
Je draait je in kreuken en bochten en vouwen,
het lijkt wel of er van binnen iets knapt.
Vandaar dat zoveel mensen trouwen:
dan is er tenminste iemand die krabt.

Shel Silverstein

STERK

*Ik dacht dat het niet kon:
dat iets wat je niet ziet
je alle dagen draagt
en warmer maakt.
Alsof je spieren krijgt
van liefde.*

*En kijk, het klopt.
Het hart van oma
slaait nog altijd over
als ze opa ziet.
Maar nu hij oud is
en te bed,
misschien nog net de hemel haalt,
loopt oma sinds een poosje
krommer en vraagt ze vaker
om mijn arm.
Zonder hem krijgt
ze het huis niet warm
en zelfs de hond
zakt zuchtend naast de luie stoel.*

*Dus is het waar
dat liefde
spieren geeft
en op den duur
ook vuur.*

Bart Moeyaert.

'MOENIE WEGGAAN NIE...'

'Ne me quitte pas...' van J. Brel, gezongen
in het Zuid-Afrikaans door Herman van
Veen.

AAN DE RAND VAN DE ZEE WOONDE DE KRAB.

Hij woonde in een huisje in de branding. Zijn dak was bedekt met wier.

Het was maar zelden dat hij op reis ging of zijn verjaardag vierde. En brieven kreeg hij nooit. Hij vond zichzelf overbodig en dikwijls zei hij dat ook tegen zichzelf: wat ben ik overbodig...

Zo woonde hij, schraal en terneergeslagen, aan de rand van de zee.

Op een ochtend bekeek hij zichzelf in het stilstaande water achter een rots en schudde zijn hoofd.

'Overbodige scharen,' zei hij. 'Overbodige rug. Overbodige ogen. Trouwens, die zie ik niet eens.' Ik weet niet eens waarmee ik kijk, dacht hij.

Hij hief zijn hoofd op en dacht aan alles wat overbodig was of niet bestond. Toen dacht hij aan de ontelbare brieven die hij nooit kreeg.

Hij schuifelde weer terug naar de zee en verborg zich in de branding.

Hij was heel bang dat op een dag iemand zou langskomen, hem bij zijn scharen zou optillen, misschien één tel zou nadenken en hem zou weggooien. Met een grote zwaai. 'Zo,' zou hij zeggen en hij zou tevreden in zijn handen wrijven.

De krab rilde bij die gedachte.

Het liefst viel hij maar in slaap. Als hij sliep hoefde hij niets van zichzelf te vinden.

Halverwege de ochtend werd er op zijn rug geklopt. De krab schrok wakker.

'Wie is daar?' vroeg hij. Nu is het zover, dacht hij.

'Ik,' zei een stem. 'De eekhoorn. Ga je mee wandelen?'

De eekhoorn? dacht de krab. Wandelen? Maar hij slaakte wel een zucht van opluchting, want de stem van de eekhoorn klonk heel vriendelijk.

'Ik wandel zo raar,' zei hij. Hij wilde eigenlijk zeggen dat hij zo overbodig wandelde, maar hij zei dat niet.

'Ik ook,' zei de eekhoorn.

'Jij ook?' vroeg de krab. 'Hoe wandel jij dan?'

'Ja...' zei de eekhoorn. 'Dat weet ik niet. Maar wel raar.'

Even later wandelden ze langs het strand. Eerst zeiden ze niets. Toen zei de krab heel zachtjes: 'Ik wandel echt heel raar, hè?'

'Ja,' zei de eekhoorn. 'Maar wel mooi.'

'O ja?'

'Ja.'

Het was even stil.

'Ik loop wel raarder dan jij,' zei de krab.

De eekhoorn keek naar de zee en zei: 'We lopen precies even raar.'

behoed de liefde van de geliefden,
gij die weet hoe broos en bijna niets
twee mensen zijn,
en dat hun hart onrustig is
en onbestendig als het weer.
gij die hen toegekeerd hebt
naar elkaar
opdat zij niet meer half zijn,
onbestemd en onvervuld,
leer hen verstaan het dodelijk geheim
dat liefde lijden is,
dat geven leven doet.
geef hen de tijd
elkaar te kennen en te troosten,
blaas hun hartstocht aan,
maak hen geduldig en oneindig lief,
dat zij de nacht doorkomen
met elkaar.

Huub Oosterhuis

Toon Tellegen

Ze sliepen nog

GROOT VERHAAL

Gij die ons in dit leven hebt geroepen,
doe ons toebehoren aan elkaar.
Dat wij naar wegen zoeken
om elkaar van dienst te zijn,
dat wij niet losgeslagen leven
buiten uw bereik –
bescherm ons tegen onszelf.

Gezegend zijt Gij
om alle vriendschap
om warmte en intimiteit tussen mensen
om eerbied en sympathie;
dat wij elkaar blijven zoeken,
niet ons afsluiten, verharden,
dat wij vinden, en vasthouden,
bidden wij.

Voor hen die elkaar gekozen hebben
dat hun liefde groot mag zijn
in goede en in kwade dagen,
dat hun liefde groeien zal
en niet verlopen in leegte;
dat zij gelukkig mogen zijn
met allen die bij hen horen.

Dat wij ons niet schamen voor wie wij zijn,
voor ons lichaam, onze verlangens;
dat wij elkaar zonder angst bejegenen
en niet overvragen;
dat wij dankbaar zijn
voor vriendschap en genegenheid;
dat wij in eenvoud geven en ontvangen.
en het niet moe worden
ons geluk te beproeven bij elkaar.

Voor hen die van elkaar gescheiden zijn geraakt
en voor hun kinderen.
Voor wie niet met elkaar kunnen
maar wel liefhebben.
Voor allen die verlangen
maar nog eenzaam zijn,
dat zij te vinden blijven.

Om herkenning bidden wij,
dat onze dagen niet grauw en lusteloos zijn;
dat ook onze zwaarste dagen
niet wegzinken in wanhoop.
Geef ons tijd van leven,
tijd voor mensen, voor vrienden, tijd voor liefde
zo jong en zo oud als wij zijn.

De krab keek opzij en vond dat de eekhoorn prachtig liep.
Lange tijd zwegen ze.

Toen vroeg de krab: 'Eekhoorn...'

'Ja,' zei de eekhoorn.

'Denk je dat je mij straks zult weggooien?'

'Jou?'

'Ja.'

'Waarom?'

'Omdat ik overbodig ben.'

De eekhoorn bleef staan, keek de krab aan en zei: 'Nee.'

Toen liepen ze weer verder, aten wat zoet zeeschuim dat tegen
de rotsen lag en rustten af en toe even uit.

Laat in de avond, toen de zon al achter de zee was verdwenen,
waren ze weer terug bij het huis van de krab.

'Dag krab,' zei de eekhoorn.

'Dag eekhoorn,' zei de krab en even was hij zó vrolijk dat hij wel
iets wilde zingen en zelfs daarbij wilde dansen, op zijn zijkant, op
één schaar. Maar hij zong niet, want misschien zou iemand die dat
hoorde hem wel meteen weggooien – iemand die aan kwam hollen
en riep: 'Wie zingt daar? Jij? Weg!'

Hij zuchtte, stapte zijn huis in en dacht: je zou jezelf nu eens
moeten zien, krab...

Maar het was te donker om naar de rots te gaan, naar het stil-
staande water daarachter.

Liefde die beweegt
de zon, de aarde, de harten der mensen,
één zijt Gij, maak ons één.
Maak ons onverdeeld van hart,
vastberaden gericht
op een andere wereld dan deze,
waar mensen elkaars gelijken zijn.

Troost ons met uw groot verhaal
over liefde sterk als de dood,
over uw trouw en ontferming
betoond aan Jezus, uw kind.

Gezegend Gij, levende liefde,
kome uw geest over ons.

HUUB OOSTERHUIS :

“ LEVENDE DIE MIJ ZIET “